

KAPITOLA 1

Ked' sa objavilo svetlo, bolo natoľko intenzívne, že sa jej takmer rozletela hlava.

Ozval sa krik.

„Kurva! Ako to, že táto tu je hore?“ Explóziu stimulov preťal niečí hlas.

Svetlo ju bodalo. Bolo ako osteň zarazený cez oči priamo do hlbín lebky. Preboha, jej oči.

Skrútila sa. Žiara sa rozmazala. Hnala sa priamo na ňu. V hrdle ju popálila tekutina. V ušiach jej zaburácalo.

Do ramien – priamo do kosti – sa jej zaborili vyškolené prsty a vytiahli ju hore. Do pľúc jej vrazil vzduch. Stiahlo ich a tekutina sa vyvalila naspäť nahor.

„Posratý stázový gél. Neviem ju poriadne chytiť. Nech už sklapne. Veď sa utopí!“

Hlava jej o čosi tresla, akoby ju pustili. Dlane jej doškriabal drsný kameň. Naslepo šmátrala okolo seba v snahe zdvihnúť sa. Oči mala stále pevne zavreté, no svetlo sa jej aj tak sťa nôž krútilo v lebke. Zo zadnej strany krku jej odtrhli akýsi tvrdý predmet a po pokožke jej začalo stekať niečo teplé a vlhké.

„Ako je, doriti, možné, že je hore? Niektó zrejme pokašľal jej dávkovanie. Nech sa nám dakam neodplazí.“

Opäť ju schmatli za ruky a zrejme zdvihli nahor.

Vymanila sa zo zovretia a prinútila sa otvoriť oči, no videla len oslepujúcu bielobu. Vrhla sa priamo do nej.

„Ty posratá suka, poranila si ma!“

Na zátylku jej vybuchol ohňostroj bolesti.

Keď sa prebrala z bezvedomia, svetlo tam ešte stále bolo.

Všetko sa odvíjalo pomaly, akoby bola pod vodou a plávala k čeriacej sa hladine len kúsok od nej, takmer na dosah. Postupne sa preberala, no oči držala zatvorené. Svetlo však bolo hneď za nimi. Už teraz cítila tú bolesť.

Ležala na čomsi tvrdom, zrejme na stole. Pod prstami cítila nehybný kov. Nejasne rozoznávala tlmené hlasy, zhovárajúce sa neďaleko nej.

„Nuž?“ Ženský hlas. „Nejakí ďalší?“

„Nie.“ Mužský hlas. Ten istý ako predtým. „Ostatných sme vytiahli. Len táto tu bola uskladnená nesprávne.“

„A keď ste otvorili nádrž, bola pri vedomí?“

„To teda bola! Keď sme odkryli veko a vytiahli ju, začala vrieskať. Skoro som skolaboval, to mi verte. Willems bol taký vystrašený, že ju takmer utopil, a keď sme ju konečne vytiahli, bola ako posraté divé zviera. Kompletne ma doškriabala, kým sme ju zase zložili. Mala v ruke infúziu, to áno, ale podávanie sedatív bolo vypnuté. Niektó to asi omylom stlačil.“

„To však nevysvetľuje absenciu záznamov,“ skonštatovala žena. „Pôsobí to čudne.“

„Asi sa ponáhľali. Nemohla tu byť však dlho. Aj tí, ktorých skladovali správne, sú väčšinou mŕtvi. Vo veľa nádržiach sme našli prakticky len polievku a kosti.“ Chlap sa nervózne zasmial.

„Keď ju budem mať v Centrále, dozvieme sa viac,“ odvetila žena. Znela nezaujato. „Dobre, že ste zavolali. Je to anomália. Dajte vedieť, koľko sa ich ešte preberie. Každé telo, ktoré je dostatočne zachované na reanimáciu, putuje do baní. Živé kusy idú na Stanicu.“

KAPITOLA 22

Pred štyrmi rokmi
Večer pred slnovratom, 1785 PD

Na hornej plošine Východného ostrova neďaleko Inštitútu alchýmie sa nachádzal jeden z mála samostatne stojacich domov na ostrovoch Paladie.

Slnolesk, veľkolepý starý dom rodiny Bayardovcov, bol jedným z nevelkého počtu, ktoré prežili priam stratosférický rast mesta nahor. Zatiaľ čo väčšina mesta ustúpila obrovským, navzájom prepojeným vežiam, ktoré sa šplhali čoraz vyššie, Bayardovci si udržali svoj starý domov na pôvodnom pozemku. Mesto aj elita, ktorá sa dostala k peniazom oveľa neskôr, sa týčili nad nimi, no Slnolesk nikdy nemal ambíciu vyrásť. Spokojne prekvital v tieni Inštitútu alchýmie a jeho Veže.

Bayardovci sa pohybovali po Inštitúte tak často, že Helena občas zabúdala, ako blízko bolo ich rodinné sídlo a o aký bohatý rod šlo.

Dokonca aj napriek chatrnej údržbe počas vojny pôsobil Slnolesk majestátne a nádherne, hoci ho upravili na ozdravovňu. Početné priestranné izby naplnili posteľami pre vojakov príliš ranených na návrat do boja, aby ich na Ústredí nebolo priveľa. Rhea Bayardová túto starostlivosť poskytovala oveľa skôr, ako sa jej manžel stal jedným z trvalých rezidentov inštitúcie.

Helena stála naspodku schodiska vedúceho k vchodovým dverám. Pokúšala sa набраť odvalu zaklopať. Bolo tak chladno, že jej stárpol nos a končeky prstov ju v palčiakoch pobolievali. Bol len prvý zimný deň, ale jej bolo nesmierne chladno už mesiace.

Zimný slnovrat mal byť oslavou vyhliadky na jasnejšie dni, no po piatich rokoch vojny bolo ťažké veriť v akékoľvek zlepšenia, a to bez ohľadu na predlžujúce a otepľujúce sa dni.

Keď Helene bolo už príliš chladno na to, aby naďalej postávala vonku, vyšla nahor a váhavo zaklopala. Dvere sa okamžite otvorili a za nimi sa objavil Sebastian Bayard, Lilin a Sorenov strýko. Bol to vysoký, vrtký muž s bledou pokožkou a podobne svetlými vlasmi, ktoré pôsobili, ako keby sa navzájom miešali v jeden celok. Jedinou farbou bola nežná modrá jeho očí, ktoré akoby po čomsi neustále pátrali.

Sebastian slúžil ako prvý paladín principáta Apolla, a hoci teraz bol príslušníkom rezerv, stále sa zdal v strehu, ako smutný pes čakajúci na návrat svojho pána.

„Helena,“ oslovil ju a gestom pozval dnu. „Tešíme sa, že sa ti podarilo prísť. Viem, že Rhea v to veľmi dúfala.“

Helene stiahlo žalúdok do pevného uzla, keď vstúpila do teplého domu. Kabát si odložila, no rukavice si nechala.

Okolo prebehlo zopár detí, mlkvých, bledých, no so žiariacimi očami. Niektoré boli také malé, že nikdy nezažili život bez vojny. Všetky boli zvyknuté neplieť sa pod nohy a starať sa o seba, no slnovrat bol pre ne aj tak dňom plným mágie.

Predné izby sa ešte stále využívali a boli plné ľudí. Niektorí sedeli na vozíkoch, ďalší používali barle. Mnohí boli obviazaní, a hoci iní vyzerali fyzicky zdraví, náladu mali na bode mrazu. Atmosféra v miestnosti celkovo neladila s útulným svetlom a teplom ani s veselou hudbou, ktorá hrala z gramofónu. Hlasy a rozhovory boli tlmené a vážne.

„Tak tu je!“ Mrmlanie odrazu prerušil Lilin hlas, keď sa zdvihla z druhého konca miestnosti. Svetlé vlasy mala ako vždy zapletené do koruny okolo hlavy, vďaka čomu pôsobila vyššia, než skutočne bola. Keď prechádzala miestnosťou a svižne poskakovala na svojej ligotavej protéze, aby sa vyhla stoličkám a stolom, skupinky jej ustupovali z cesty.

KAPITOLA 66

Majus 1789

Nadobudnutie vedomia rozseklo Heleninu myseľ na dve polovice.

Vystrelila do sedu a hlava jej pulzovala šialenou bolesťou. V mysli jej blikalo jediné: *Vypadni odtiaľto, uteč*. Potreba úniku ju celkom pohlcovala. Všade navôkol bola len tma.

Pokúsila sa pohnúť, no telo ju zradilo. Jej pohyby boli trhané a zo zápästí jej vyžarovala do rúk obrovská bolesť, keď sa skúsila posadiť. Rebrá sa jej pevne stiahli okolo pľúc a ona sa nedokázala nadýchnuť.

Nebola v nádrži, no aj tak tu bola taká tma, že sa neodvážila veľmi hýbať.

Vtom sa jej pleca dotkla dľaň.

Pridusene vykrikla a prudko zdvihla hlavu. Bol to Kaine. Nakláňal sa nad ňou a jeho bledé vlasy a strieborné, jasné oči žiarili v tme. Uprene na ňu hľadel a prsty sa mu chveli.

Vyjavene sa mu prizrela.

Zmenil sa. Bol starší, nie starý, no jeho oči vyzerali, akoby od ich posledného stretnutia uplynuli dekády.

Z pier sa jej vydral vzlyk, keď sa po ňom načiahla.

„Ty žiješ,“ hlesla.

Odtiahol sa a tvár mu zaplavilo zúfalstvo, no vtom kdesi v kútiku mysle začula Gracin ustráchaný hlas.

„Ako prvú naspäť priviedol Lilu Bayardovú.“

Všetko si odrazu vybavila: okovy, transferenciu, uväznenie v Temnospáde. Všetci zomreli, pretože ich Lovmajster vyzabíjal.

A Lovmajster bol on.

Krv jej stuhla v žilách. Ruku bleskovo odtiahla a skrčila sa z jeho dosahu, ignorujúc bolesť, ktorá jej vrieskala v zápästiach. Okolo lakťa mala čosi ovinuté, no keď sa zviechala na nohy, vytrhla si to. Končatiny sa jej však pod tlakom vlastnej váhy triasli a Helena sa prakticky prekotúľala cez vzdialenú stranu postele na zem. Skĺzla na dlážku, kľakla si a potom ponad matrac vykukla jeho smerom, v tmavej izbe, v tmavom dome, kde ju držal v zajatí.

Kaine bol stále nažive.

Lenže ak prežil, znamenalo to, že po ňu neprišiel a ona čakala.

Z tej mentálnej dizonancie sa jej chcelo jačať. Minulosť a prítomnosť do seba agresívne narážali, kým kľáčala v ich rozvalinách.

Nemohol to byť on! Ferron jej predsa ublížil. Znásilnil ju. A každého zabil.

To by Kaine nespravil.

Sľúbil, že bude vždy...

Vtom jej mozog zachvátila bolesť a pred očami sa jej zatmelo. Z pier sa jej vydral zmučený ston. Tvár si zaborila do dlaní, keď tlak rástol a vbáral sa jej do mysli tak neznesiteľne, že sa sotva dokázala udržať pri vedomí.

Jej hlava sa ocitla v ohni, lebka praskla a tlak premenil jej mozog na emulziu. Zvrieskla, pretože si potrebovala uľaviť, a kričala, až kým nelapala po vzduchu. Keď otvorila oči, bola sama.

Možno bola stále sama a Kainova tvár bola len zjavením, ktoré si privolala.

Azda bol toto všetko iba sen, on bol mŕtvy a ona ešte stále hnila zabudnutá v nádrži na stázu, v tme, kde ju nikdy nikto nemal nájsť.

Zosunula sa na dlážku, no vtom ju čiasa ruka chytila za plece. Vyplašene zdvihla hlavu a on tam opäť bol. Keď sa im pretli pohľady, zatváril sa zdrvene.

„Už si spomínaš, pravda?“

Podarilo sa jej prikývnuť. Chytila ho za zápästie a v zovretí zacítila jeho kožu a kosti. Bol skutočný.